

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w L. M. Z.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
w dniu 25 września 2024 r.
na posiedzeniu bez udziału stron
zażalenia wnioskodawcy Z. Z.
na zarządzenie z dnia 8 maja 2024 r. sygn. akt I ZI 23/24 o odmowie przyjęcia
wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu
Okręgowego w L. M. Z. oraz o odmowie wyznaczenia pełnomocnika z urzędu do
złożenia wskazanego wniosku
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Z. Z. wniósł o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej
sędziego Sądu Okręgowego w L. M. Z.

Zarządzeniem z dnia 8 maja 2024 r. sygn. akt I ZI 23/24 sędzia wyznaczony
do rozpoznania wskazanego wniosku odmówił jego przyjęcia z uwagi na
niespełnienie warunków formalnych – brak wskazania sygnatury aktu sprawy karnej,
której dotyczy wniosek oraz nienadesłanie odpisu aktu oskarżenia – pomimo
wcześniejszego wezwania do ich uzupełnienia. Z kolei wniosek o wyznaczenie
pełnomocnika z urzędu do złożenia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego

do odpowiedzialności karnej uznano za bezskuteczny oraz pozostawiono w aktach sprawy bez podejmowania czynności, z uwagi na nieuzupełnienie przez wnioskodawcę wyżej wymienionych braków formalnych.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł Z. Z. i wskazał, że się z nim nie zgadza. Zrelacjonował przy tym przebieg postępowań toczących się z jego udziałem przed Sądem Okręgowym w L., Sądem Rejonowym w C., w Prokuraturze Rejonowej w C. oraz przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w L.

Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści art. 13 Kodeksu postępowania karnego (k.p.k.) wynika, że „uzyskanie zezwolenia władzy, od którego ustawa uzależnia ściganie, należy do oskarżyciela”. Z przepisu tego wynika zatem, że warunkiem wystąpienia z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, o którym mowa w art. 80 § 2a i 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334), zwanej dalej „u.s.p.”, jest posiadanie przez wnioskodawcę statusu oskarżyciela.

W celu ustalenia, czy Z. Z. posiada status oskarżyciela, został on wezwany do wskazania sygnatury akt sprawy karnej, w której oskarżonym jest sędzia Sądu Okręgowego w L. M. Z. oraz o przesłanie kopii aktu oskarżenia przeciwko wymienionemu sędziemu (k. 23). Z pisma Z. Z. z dnia 5 stycznia 2024 r. (k. 3-5) nie wynika również, popełnienie jakiego przestępstwa zarzuca on wymienionemu sędziemu.

Wskazanych braków formalnych pisma z dnia 5 stycznia 2024 r. skarżący nie uzupełnił, zatem zarządzenie o odmowie przyjęcia złożonego przez niego wniosku było zasadne.

W złożonym zażaleniu Z. Z. nie przytoczył żadnych argumentów, które podważyłyby powyższe ustalenia.

Wymaga odnotowania, że do Sądu Najwyższego w dniu 11 kwietnia 2024 r. wpłynął wniosek skarżącego o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu. Wyznaczenie takiego pełnomocnika pozwoliłoby skarżącemu na spełnienie wymogu określonego w art. 80 § 2a u.s.p. zgodnie z którym „wniosek o zezwolenie

na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego będącego pełnomocnikiem”. Wniosek ten zasadnie został uznany za bezprzedmiotowy. Skoro brak jest danych wskazujących na to, że przeciwko sędziemu Sądu Okręgowego w L. M. Z. zawisła przed sądem sprawa karna z udziałem Z. Z. jako oskarżyciela (co jest warunkiem koniecznym do uchylenia sędziemu immunitetu), to wyznaczenie Z. Z. pełnomocnika z urzędu niczego w sprawie by nie zmieniło. Nawet pełnomocnik wnioskodawcy nie mógłby bowiem skutecznie wystąpić z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy reprezentowany przez niego wnioskodawca nie jest oskarżycielem.

Wymaga podkreślenia, że w pierwszej kolejności wnioskodawca powinien uzyskać status oskarżyciela, a dopiero potem skierować do Sądu Najwyższego-Izby Odpowiedzialności Zawodowej wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. W takiej sytuacji postępowanie przed sądem karnym uległoby zawieszeniu, do czasu uzyskania zgody Sądu Najwyższego na jego prowadzenie przeciwko określonemu sędziemu.

Z uwagi na to, że w zażaleniu wniesionym przez Z. Z. brak było argumentów podważających powyższe ustalenia, zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[M. T.]

r.g.